

disse Eiendomme opførte paa indværende Mars Lov om Domaineelandets Salg. Jeg har paa viist, at det ikke engang er lykkedes for Regjeringen i Løbet af et Aar at faae solgt de mindre Eiendomme, som i de foregaaende Aar ere optagne paa Løve af denne Art. Jeg har viist, at man tidligere ved Salg af større Godser her i Landet, som tilhørte Kronen, har maattet bruge flere Aar fra den første Auction til det endelige Salg. Jeg troer, at disse Kjendsgjerninger staae fast, og de staae ogsaa uimodsagte, og de have dog vistnok deres Betydning med Hensyn til den her foreliggende Sag. Jeg har ikke søgt at forlede Thinget til at haste. Jeg hørte vel ved Slutningen af den forrige Behandling af denne Sag en Røst, som udtalte: „vi skulle ikke haste“, eller: „jeg seer ikke, at det behøves at haste i denne Sag“. Det lød for mit Dre som en Røst fra det hensovende Rentekammer; thi dette Collegium har aldrig havt Berømmelse for altfor stor Forretnings-hastighed; men her er ikke Tale om at haste eller forhaste sig. Netop ved at optage disse Eiendomme til Salg paa indværende Mars Lov, undgaaer man at komme i det Tilfælde tilsidst at skulle forhaste sig. Naar det nemlig har viist sig, at ikke engang mindre Eiendomme altid lade sig sælge paa et Aar, maa det jo staae klart for ethvert af det ærede Things Medlemmer, at et Aar er for kort Tid til sikkert at kunne fuldføre Salget af saa betydelige Eiendomme som dem, hvorom her er Tale. Jeg har netop forlangt, at man af Forsigtighed, for ikke senere at paadrage Statskassen et søleligt Tab, skulde optage Salget paa indværende Mars Lov. Der er jo aldeles Intet tabt herved, aldeles Intet risqueret. Skulde det senere vise sig, at der fremstod Liebhave, som vilde kjøbe Eiendommen i Forbindelse med et stort Skovareal, saa var jo Tilfældet givet, men det stod da den hvitærede Finansminister frit for paa næste Mars Rigsdag at fremkomme med et Lovforslag i denne Retning, og Sagen var jo dermed aldeles ikke affaaen. Salget var derimod fremmet til en vis Grad, og der var langt større Udset til, at det endelige Salg og et heldigt Salg vilde blive fuldført til den givne Tid. Thi derom er der jo ikke Spørgsmaal, om disse Eiendomme skulle sælges eller

ikke, men Spørgsmaalet dreier sig alene om, hvorvidt deres Salg skal optages paa indværende Mars Lov, eller først paa den næste. Da jeg nu ikke kan fravige den Overbeviisning, at de bør optages paa dette Mars Lov, og da Mange med mig dele denne Anskuelse, saa har jeg troet endnu engang at burde henstille denne Sag i sin nuværende Form til det ærede Things bedste Overveielse.

Stampe: Den ærede Taler, som nys satte sig, har udtalt, at der aldeles Intet var tabt, aldeles Intet risqueret ved allerede i det tilkommende Finantsaar at sætte disse Eiendomme til Auction. Jeg skal blot i denne Anledning tillade mig at bemærke, at der dog efter min Mening er Noget at risquere ved at sætte Gaarden Christiansminde til Auction, efter som denne Gaard nemlig er under Forpagtning, og det — saaledes som Forholdene stille sig — er meget muligt, at den vil vedblive at være under Forpagtning endnu i 13 Aar. Man kunde altsaa meget let komme i det Tilfælde, at maatte sælge denne Gaard under Forpagtning, og det formener jeg vilde være en Misico.

Kirck: I Anledning af, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, skal jeg tillade mig at yttre, at det forholder sig saaledes, som han har anført, at det staaer den nuværende Forpagter af Gaarden Christiansminde frit for, naar Forpagtningstiden om 1 Aar eller 2 udløber, da fortrinlig at faae en ny Forpagtning for en lignende Arrække, som han har havt, nemlig 12 Aar, naar han Notabene vil finde sig i de Betingelser, som Domainedirecteuren eller Regjeringen foreskriver ham for den nye Contract. Dette maa jo dog altsaa først gaae forud, førend der kan tages nogen Bestemmelse, om Forpagteren vil gaae ind paa de Betingelser, som Domainedirecteuren vil foreskrive ham, og der havde jo dog sandelig været Tid nok til at indsamle Oplysninger i denne Henseende, saa jeg troer, at Feilen skrives sig egentlig fra Domainedirecteurens Side, og ikke her fra Thingets Side, naar den ærede Minoritet af Udvalget mener, at det er rigtigst at sælge strax. Jeg maa være ganske enig med den ærede Minoritet i, at der aldeles ikke er Noget at risquere ved allerede nu at be-